

Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία

Στις 13 Δεκέμβρη, στην Ευελπίδων, συνεχίζεται η δίκη για την πυρκαγιά στο Δαφνί το 2015

Στις 13 Δεκεμβρίου, στο κτίριο 13, αίθουσα 106 (αμφιθέατρο πρώτου ορόφου) του Πρωτοδικείου Αθηνών (Ευελπίδων), συνεχίζεται η εκδίκαση της υπόθεσης της πυρκαγιάς στο Δαφνί, τον Σεπτέμβριο του 2015, που είχε ως αποτέλεσμα τον τραγικό θάνατο από τις αναθυμιάσεις, λόγω της φωτιάς, τριών μονίμως μηχανικά καθηλωμένων ασθενών. Πέρασαν 6 ολόκληρα χρόνια και, όπως είναι ο κανόνας σε όλες τις περιπτώσεις της βάνουσης κακομεταχείρισης, έως και εξόντωσης, ατόμων με ψυχιατρική εμπειρία (και γενικά των όποιων «διαφορετικών») από τις ποικίλες εκφάνσεις της κυρίαρχης εξουσίας, οι νεκροί από τη φωτιά ακόμα περιμένουν την, έστω μετά θάνατο, δικαίωσή τους.

Αν οι ασθενείς που πέθαναν από αυτή την πυρκαγιά δεν ήταν δεμένοι, τώρα πιθανόν θα ζούσαν. Θα μπορούσαν, πιθανώς, και χωρίς την όποια (ούτως ή άλλως, αναγκαία) βοήθεια από το προσωπικό, να διαφύγουν, να απομακρυνθούν, έστω και ενστικτωδώς, μακριά από τις αναθυμιάσεις.

Το κατηγορητήριο για την υπόθεση αυτή έχει «σπάσει στα δυο», με το ένα σκέλος να αφορά «ανθρωποκτονία εξ' αμελείας», με 15 κατηγορούμενους (από την τότε υποδιοικήτρια - που εκτελούσε χρέη Διοικητή - του ΨΝΑ, Διευθυντές/ντριες υπηρεσιών, υπαλλήλους, ψυχιάτρους, μέχρι και νοσηλεύτριες της βάρδιας) και το δεύτερο (με 8 κατηγορούμενους) να αφορά την «παράνομη κατακράτηση που διήρκεσε μακρό χρονικό διάστημα», δηλαδή την μηχανική καθήλωση των ασθενών που πέθαναν.

Προφανώς, αιτία της «ανθρωποκτονίας από αμέλεια» δεν ήταν μόνο η διαπιστωμένη απουσία μέτρων πυρασφάλειας, αισθητήρων καπνού κλπ, αλλά, πρωτίστως (έως και αποκλειστικά), η «παράνομη κατακράτηση», δηλαδή, η μηχανική καθήλωση με την οποία αυτοί οι ασθενείς, μαζί με όλους σχεδόν τους υπόλοιπους στο τμήμα στο οποίο έγινε το συμβάν, ήταν εσασεί καταδικασμένοι να ζουν.

Και ο «ένοχος», ως συνήθως σ' αυτές τις περιπτώσεις των «ατυχημάτων», προκειμένου να απαλλαγεί ο ιδρυματικός θεσμός από τις συστατικές της ίδιας της ύπαρξής του εγκληματικές ευθύνες, δεν είναι άλλος από τον όποιο «ψυχικά ασθενή», στον οποίο η μόνη ευθύνη που του αναγνωρίζεται, είναι αυτή της τέλεσης των «ατυχημάτων». Και στην περίπτωση της πυρκαγιάς στο Δαφνί, ο «επικίνδυνος ψυχασθενής» Χ.Δ, που κρατείται εκεί βάσει του αρ.69 ΠΚ και του οποίου τις πολύπλοκες ανάγκες ολόκληρο το ψυχιατρείο, εδώ και χρόνια, κηρύσσει, με κάθε ευκαιρία, την αδυναμία του (και βασικά την ανικανότητά του) ν' αντιμετωπίσει.

Εν αναμονή, λοιπόν, αλλά κατ' ουδένα τρόπο παθητική, να δούμε την εξέλιξη και για την εν λόγω υπόθεση, να δούμε την τελική «κρίση» για τον πραγματικό ένοχο του συμβάντος.

10/12/21